

LUMINIȚA

Anul XIX

P11

316

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Nr. 5/1968

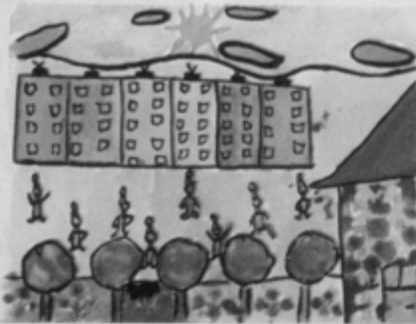

Urmăriți
la pagina 20
»CĂPITANUL
lui MIHAI-VODĂ
VITEAZUL«

CONCURSUL BILET DE VACANȚĂ O ÎNTRECERE A FANTEZIEI, A ISTETII ȘI A ÎNDEMINĂRII Citiți amănunte în pagina 16

POȘTAȘUL RĂSPUNDE

Romulus din orașul P. Îmi scrie o scrisoare plină de mister: cică are să-mi spună un mare secret și, neputînd să mi-l transmită prin scris, mă invită la o întîlnire, fixîndu-mi ziua și ora. Numai că m-am supărat și iată de ce: în scrisoare erau prea multe greșeli. Te rog să vi, în loc de te rog să vii, îți trimit, în loc de ți-i

trimit și multe altele. Ce — mi-am zis eu — o fi fost chiar atît de grozavă taina încît Romulus a uitat și să scrie? Și nu m-am dus. Nu că nu mi-ar fi plăcut un secret și n-aș fi știut să-l păstrez; dovadă că, deși îți știu numele întreg și adresa, dragă Romulus, păstrez secretul, pînă îmi vei scrie o scrisoare corectă.

Nelu Codrea, comuna Berbești, Maramureș. Altă invitație, de astă dată fără taine. Nelu ne invită să scriem un reportaj din școala lui, unde învață copii buni și silitori. «Despre cine ar scrie «Luminița» dacă ar veni la școala din Berbești?» — s-au întrebat copiii. «Despre Nelu, despre Nelu!» — au strigat toți, iar Nelu a fost fericit. Seara a povestit acasă și pentru că și Olimpia, sora lui, învață la fel de bine, bunica a zis tatălui: «Mîndrește-te cu așa copii!» Și toată seara a fost frumoasă și plină de fericire, o seară pe care Nelu și-a notat-o în jurnal și n-ar vrea s-o uite niciodată. Dacă vei fi mereu harnic, dragă Nelu, toate clipele vieții tale vor fi la fel de frumoase. Voi veni cu bucurie în școala ta.

De la Școala generală nr. 2 din Lugoj am primit un mare teanc de desene foarte frumoase. Îmi pare rău că n-am loc să le public pe toate, dragi prieteni. Am ales doar desenul «Primăvara pe stradă» semnat de Pauliș Ana.

«LUMINITA»

Miine va fi 1 Mai. Pioniera se pregătește pentru defilare. Și-a călcat bluza, fusta și acum zăbovește cu drag asupra cravatei roșii pe care a avut cîntea s-o primească de curînd.

Încă din anul trecut, pe cînd Ghimiș Rita (comuna Vașcău, județul Bihor) era în clasa a doua, dorința ei cea mai mare era să devină pionieră. Visul i s-a împlinit acum, dar amintirea prieteniei cu pionierii pe cînd ea încă nu purta cravata roșie i-a rămas dragă.

Mulțumire

În leagănele tale primitoare
Am cunoscut luminile dinții,
Mîinile tale, clasă muncitoare,
Cu grijă ne-au vegheat la căpătîi.

Piciorul nostru n-a-ncecat țărîna,
Nici ascuțișul pietrelor din drum,
Nu ne-a-nghetat lîngă tăbliță mîna,
N-am cunoscut bordeiele de fum.

Întîii pași i-am încercat anume
Pe aurul podelelor curat
Și soarele ce-adună-n el o lume
Prin geamul casei noastre a intrat.

Tu ne hrănești prin munca ta măiastră,
Ne-așterni în cale luminoase hărți
Și-mpodobești copilăria noastră
Cu jucării, cu cîntece și cărți.

Prin tine-am cunoscut chemarea mării
Și foșnetul pădurilor de brad,
Iar fructele de soare ale țării
Prin tine-n palma mîinii noastre cad.

Ne e copilăria sărbătoare
Și visuri mari prin tine făurim,
De-aceea astăzi, clasă muncitoare,
Noi, pionierii țării,-ți mulțumim!

ION PETRACHE

Mașină ELECTRONICĂ de învățat

Mașina electronică poate fi utilizată și de școlari. Dacă elevul a pierdut din explicațiile învățătorului, mașina de învățat îi stă la dispoziție. Ea este în stare să-i prezinte fracțiunea de curs care-i convine. Pe micul ecran mașina de învățat poate scrie, trasa desene, precum învățătorul la tablă. De asemenea, ea poate vorbi direct copilului, cu ajutorul căștilor. Pentru a răspunde elevul folosește un «creion electronic» de «scris» pe ecranul mașinii, în cifrul respectiv, iar magnetofonul înregistrează ceea ce spune. Odată întreruptă lecția, mașina de învățat păstrează în «memorie» munca împlinită și, altă dată, imediat ce elevul și-a scris numele pe claviatură, reia lecția exact de acolo de unde o lăsase.

Un lucru trebuie reținut: mașina de învățat nu este inteligentă. Ea poate să răspundă numai la acele probleme pe care specialiștii le-au programat atunci cînd au construit-o.

Ce părere aveți, copii, să tot înveți cu un asemenea ajutor!

De fapt, în prezent această mașină se află de-abia în faza de experimentare.

SUCEAVA

1. Mănăstirea Voroneț, renumită mai ales prin picturile sale exterioare. Ea a fost ridicată de Ștefan cel Mare în anul 1488, pe locul unde mai înainte își avusese chilia și schitul de lemn sihastrul Daniil, cel care, așa cum povestește cronicarul Ion Neculce, l-a îmbărbătat pe domnitor într-o clipă de grea cumpănă a războaielor purtate pentru apărarea Moldovei.

2. Ceramică de Cucuteni (colecția Muzeului din Dorohoi).

3. Construcții noi la Suceava.

Pe pământul acesta vin curcubeiele de pretutindeni să soarbă culori la Voroneț și la Sucevița.

Pe pământurile acestea de codri fără sfârșit, de ape limpezi, cu mari bogății de minereu în subteran, au călcat pașii voievodali ai lui Dragoș, Bogdan, Ștefan cel Mare și Alexandru cel Bun. Amintirea lor a rămas vie în legende, în fapte de vitejie și-n ctitorii. Ei au dat țării Moldovei glorie și frumusețe. La Suceava mai dăinuie ruinele glorioasei Curți domnești în care a răsunat glasul atîtor voievozi aprigi.

Pe pământul acesta s-au născut compozitorul Ciprian Porumbescu, Mihail Eminescu, luceafărul poeziei românești, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu.

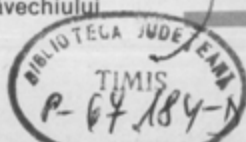
Alături de cinstita măiestrie a vechilor meșteri se așază astăzi măiestria și îndrăzneala meșterilor zilelor noastre. Vechea cetate de scaun a devenit un oraș alb, de-o frumusețe uimitoare: un bloc-turn păstorește parcă piața de mozaic asemănătoare poate pardoseli pe care a călcat Măria Sa Domnul Ștefan. Zeci, sute de blocuri luminoase se îndreaptă spre toate zările Sucevei, iar la poalele lor, în Lunca Sucevei, se ridică marele complex de industrializare superioară a lemnului, care a și dat străvechiului

oraș o strălucire nebanuită și neașteptată. Și de-aici încolo, din Lunca Sucevei, zările numără nenumărate coșuri și turle industriale: la Rădăuți, la Fălticeni, la Cîmpulung, la Vatra Dornei, pe Bistrița în jos, la Leșul Ursului, ca și la Iacoveni, pe Moldova în sus, la Fundul Moldovei, adîncul pămîntului își scoate la iveală bogățiile de minereu. De pe înălțimea noii cetăți a Sucevei le poți ghici pe toate conturîndu-se în albastrul fără pereche ce strălucește deasupra acestui pămînt și a nesfîrșitelor sale păduri și frumuseți.

Poți privi de pe înălțimile cutezătoare ale cetății, ca printr-un caleidoscop vrăjit, cum se culcă soarele în grînele de la Calofindești și Bosanci, cum pasc vacile florene ale cîmpulungenilor, cum răsar stelele peste țăncurile Pietrelor Doamnei și cum se adapă cerbii în apa Moldovei.

În frumusețea fără margini a țării românești, Suceava e un șirag de stele care strălucesc peste păduri și peste ape limpezi, un cîntec răsunînd tulburător din adîncuri de istorie și de zare, un pămînt pe care tot ce crește și se înalță își trage puterea și viața din dragostea de patrie.

DRAGOȘ VICOL

Covorul violet

Povestire de FĂNUȘ NEAGU

«Domnule, se rugă Piticul, ajută-mă, fără cizmele mele de mătase roșie, o să fiu dat afară din garda Lunii». «Le vom smulge urechile» — amenință băiatul și fluieră lung de trei ori și calul lui de lemn veni în marginea Dunării, tremurând nerăbdător.

Bănică se aruncă în șa, Piticul se îngrămădi la spatele lui, și Calul porni în galop. Piatra suna sub copite, vântul șuiera pe la urechi. Drumul era în pantă, pe de lături valuri de iarbă tină, Calul s-ar fi oprit să rupă o gură, dar Piticul îl simțise și-l ghidă sub burtă cu un fir de pai, făcându-l să gonească din ce în ce mai iute. Sus, în muchea malului, intrară într-un val de negură. Lui Bănică îi păru rău că nu-și luase și sabia, ar fi învîrtit-o o dată și-ar fi distrămat întunericul. «Nu mai văd drumul — spuse Calul —, trebuie să ne suim în înalturi...» «Mergi printre alea două șiruri de flori violete», îi spuse Piticul. «Sînt brîndușe» — răspunse Calul. «Da — aprobă Piticul —, au răsărit din sămînța pe care-am ascuns-o în căptușeala cizmelor. Azi-noaptea am fost la circumă, am fixat cizmele în două cuie, ca să n-o ia la sănătoasa, și-acum sămînța curge prin găuri și din fiecare bob crește o floare. Trebuie să ne grăbim, n-am pus decît două degete de sămînță. Tu nu știi, Bănică, și nici tu, Calule. că

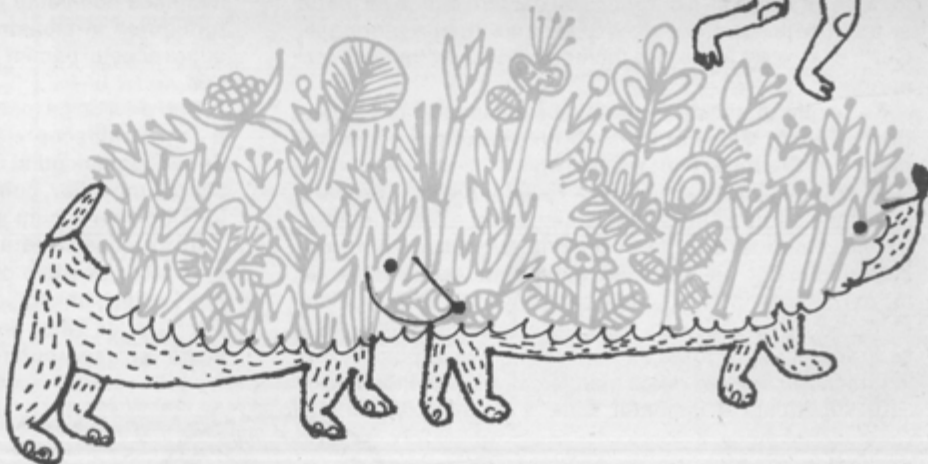
cizmele mele erau cuminti și mă ascultau... Dar m-a-nvățat un prieten să le cos cîte două urechi de cățel, și-acuma uite ce pățesc». «Ai ciuntit cățelii?» — se supără Bănică. «Da, de unde — spuse Piticul —, eram sub o foaie de lobodă cînd ai tăiat tu cu bunicul urechile cățelilor tăi, ca să se facă răi, și-am cules sfîrcurile din iarbă și le-am cusut la cizme cu fir de arnici fermecat. Din ziua aceea, dacă nu le țin în picioare, o iau razna după iepuri». «Păi, să căutăm prin buruienile de anul trecut — spuse Calul —, pe-acolo se ascund iepurii».

Cele două șiruri de brîndușe coteau la stînga, pe după un șir de plopi — și tot se duceau. Calul se scutură și o porni la trap. Bănică se aplecase în șa și mîngia florile cu palma. «Domnule Pitic, sînt răcoroase și fragede, acum au ieșit». «Vai de mine, o să mă pună Luna la regim de pline și apă — un sfert de pline și-o cană de apă — pentru că trebuia să le semăn într-o poiană unde vin niște fete să se scalde în izvor». «O să te ajut să le muți, am un căruț, înham clinii și-o să le ducem acolo... Pot să-ți spun că degeaba am tăiat urechile cățelilor atunci, n-a ieșit nimic... sînt blînzi, toată ziua blîzie după muste».

Dar nu isprăvi. Clinii lui apăzură deodată la un cot al dru-

mului și săriră în pieptul Calului. Calul se trase înapoi și se ridică în două picioare. Piticul căzu peste cap și de frică se sui într-un pom și se legă cu centura de creanga din vîrf. «Leu și Dumitre!» — strigă băiatul, dar clinii, negri ca niște lupi, se repezeau în salturi să rupă burtă Calului, și Calul, nechezînd sălbatic, sărea și bătea cu copitele. «Nu-l mai juca, Bănică, spuse Leu, glîsînd, vreau să mușc carne din el. Cu tine n-avem nimic, pe el vrem să-l pedepsim, fiindcă de două ori ne-a fărîmat cușca în picioare». Bănică se ridică în scări, furios, Calul făcu vijelios la stînga și băiatul se aruncă fulgerător pe spina-re lui Leu și-l apucă zdrăvăn de urechi. Și ce să vezi? Sfîrcurile urechilor se desprinseră și-i rămaseră în mîini. În clipa aceea, Leu se făcu blînd și începu să se gudure. «Ne-ai învins» — strigă Dumitre și veni și-și puse capul în pămînt. Bănică observă că avea urechile întregi și-i smulse și lui sfîrcurile. Amîndoi clinii începură să plîngă ca proștii și Calul veni și suflă asupra lor și ei nici măcar nu mîrlîră. Dădeau din coadă și așteptau. «E-hei — zise Bănică — acum să vă judec eu! Domnule Pitic, poștește jos să vezi ce palme le dau». «Vai — strigă Piticul —, alea sînt urechile cizmelor mele. Mi-ai distrus cizmele!» «N-am făcut nimic rău, Bănică, se apă-

ră Leu. Noi doi dormeam lîngă pragul casei și așteptam să se facă ziua și deodată simt că mă izbește o talpă în frunte și hap, mușc, ceea ce n-am mai făcut niciodată. Și simt că e urechea mea de pe vremuri. O potrivesc cu laba, se lipește. Îl strig pe Dumitre și fugim de scoatem limba pînă prindem perechea aia de cizme și ne luăm urechile. Cum ni le-am pus, ni s-a și urcat singele la cap, ne-am făcut răi. Eu i-am tras un cap în burtă lui Dumitre, el mi-a sfișiat blana. Ne-am oprit, n-avea rost să ne mîncăm între noi. Hai să mîncăm cizmele, am zis eu. (Aoleu, sări Piticul, nu mai primesc altele pînă la vara viitoare, am să umblu desculț, ca un nenorocit.) Nu te pripi, domnule Pitic, Dumitre n-a vrut să le mînce, a înghițit odată

un șomoioș de vase și nu-i mai trebuie. Nu mîncăm cizmele; mi-a zis, vreau să mîncînc pisica și Calul din pridvor. Tocmai plecasem ca să trecem la fapte...» «O să pun pămînt pe voi» — hotărî Bănică.

«Da, stăpîne —, zise Calul —, spune-mi să-i omor și să-i arunc în groapa de lut».

«Iertare» — clănțănîră clinii într-un glas.

«Domnule — se rugă Piticul — întii să ne spună unde sînt cizmele».

«Zac într-o poiană plină cu brîndușe — spuse Leu. Dumitru n-a vrut să le mînce, dar un pic tot le-a scărmanat. Le-a luat în gură și le-a scuturat... Și cînd le-a scuturat, s-a vărsat din ele sămînță și au răsărit o mie de brîndușe. E acolo și o minge de fotbal».

«Departa?» — întrebă Bănică.

«Lîngă grajdul ăla unde am văzut noi odată niște iepuri de casă».

Bănică încălecă și porniră prin cîmpie. Negura se ridicase și

țanîră din nou clinii.

«Nu — zise Bănică, —, am zis că vă acopăr cu pămînt și-am s-o fac. Veți săpa cu ghearele și veți intra sub covorul ăsta de brîndușe. Îl luați în spinare și-l duceți acolo unde vă spune prietenul meu. Număr pînă la zece».

Cînd Bănică zise zece, amîndoi clinii țineau în spinare o postață de pămînt, pe care sclipeau o mie de brîndușe violete. Piticul își puse cizmele, potrivi pe ele pîntenii și o porni spre Dunăre pe un fir de cărare. «Domnule — se rugă cizma din piciorul stîng (amîndouă prinseseră glas și deveniseră arțăgoase și pline de veselie) —, noi n-am vrut să te părăsim. Am văzut azi-noapte mînea aia și voiam să jucăm fotbal. Scoate-ne din picioare, ca să nu crezi că fugim și o să mergem înaintea dumitale, bătînd mînea».

«Lasă-le — zise Bănică — pînă la Dunăre o să trag și eu cîte un șut».

Ilustrații:
MAGDA ARDELEANU

ieșea soarele. Dincolo de arături, pe izlaz, sub o perdea de salcîmi, văzură covorul de brîndușe, în mijloc, cizmele de mătase roșie, cu turetcile frînte. Piticul le luă.

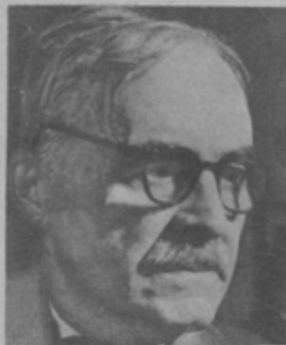
«Îți mulțumesc — îi spuse Piticul —, m-ai salvat, și la vară, în noaptea cînd vin sinzienele, am să vin și am să te duc dincolo de Dunăre, unde arde focul pe comori. Și iartă-i și pe clinii».

«Îndurare, stăpîne» — clăn-

«Bun» — aprobă Piticul și porniră. Cizmele de mătase jucău mînea cu spișul, Bănică o lovea numai cu capul, Piticul călca mîndru, spălîndu-și tălpile prin iarba plină de rouă, clinii, îngenuncheați de greutate, țirau pe grumăji un petec de cîmpie în care dansa primăvara, iar în urmă, ridicînd frumos copitele, venea Calul de lemn, și friul atîrna într-o parte.

CELE MAI FRUMOASE POEZII

Tudor Arghezi

Tudor Arghezi s-a născut la 21 mai 1880 în București și a murit la 14 iulie 1967. Dacă ar fi trăit, în luna aceasta împlinea 88 de ani. Părinții săi erau originari din Tîrgu-Cărbunești, Gorj.

A scris peste 60 de cărți. În București, pe dealul Mărtîșorului, se află casa dragă în care a trăit și a scris marele nostru poet. Acolo în curte, la umbra pomilor și printre flori, doarme poetul alături de soția sa. Cînd treceți prin București, suiți, copii, în dealul Mărtîșorului.

Mamă țară

**Maiică, mulți te-au dușmănit
Că ești neam blagoslovit.
Unde sapă sapa locul
Sare din pămînt norocul.
Ai pămînt și ape multe,
Vîntul stă să ți le-asculte,
Și izvoare
Călătoare.
Crapii-n ele-s cît berbecii,
În pomi piersici cît dovlecii,
Pepenii de zahăr roșu,
În grîu spicul cît cocoșu.
Pui un bob, din el răsare
Mia de mărgăritare:
Dulce binecuvîntare.
Fiecare fir de vînt
Îl adie un descînt,
Fiecare stea de sus
Îl mîngîie cum l-ai pus.
Noaptea-l coace și ea, luna,
Caldă lui! Întodeauna
Și pe cîmp cu ceru-n față
Cîmpul pletele-și răsfață.
În adîncul lui tresare
Altă vatră de izvoare
(Ți-a făcut destinul semnul)
Untul negru, undelemnul.**

Ilustrație:
RODICA PRATO

Catedrala Nôtre Dame din Paris

Vedere din Grenoble

Urmașii lui Jean Claude Killy se antrenează..

*Cîntec
despre
trei
norișori*

Un-doi-trei norișori
veneau dinspre Paris
ei da, ei da, ei da,
erau frumoși ca-n vis!

*Despre o coajă
de ou*

Coajă mică de ou
albăstruie,
dată cu var
și subțire,
subțire,
încît s-o ating cu degetele de-abia
îndrăznesc,
te-am găsit la umbra marelui stejar.

Coajă mică de ou:
hai, povestește,
puiul pe care-l adăposteai,
unde e
și cum se numește?

Aș vrea să-l zăresc.

Aș vrea să-mi spui
care erau culorile lui?

L-am căutat peste tot
și nu l-am văzut,
coajă mică din oul
subțire,
căzut...

(Monique JOLY, 8 ani)
Școala din Mardeuil (Marne)

Domnul Ceață

Azi în zori
insulele nu-s,
riul nu-i,
punțile s-au dus,
pomii,
biblioteca
nu mai sînt.
Nimic nu e la locul lui.

A pierit școala.
Iar catedrala
se pare că a fugit
răpîtă fiind de domnul Ceață.
Ce hoțoman!

Totu-i pustiu.
Nu mai e cer
azi dimineată.

De fapt, domnul Ceață și doamna
Catedrală

se joacă de-a v-ați ascuns.
Iat-o: apare. Se ascunsese de ajuns.
Hei, dar turnurile o iau iarăși din loc.
Nu se mai satură
de acest joc!...

(Copiii Școlii elementare de fete
«Anatole France» — Tours)

Iar vîntul hohotînd
zbură după voinici
și — dii calule, dii,
pocnea, pocnea din bici.
Întîiul norișor
era foarte pufos,
al doilea norișor
avea păr mătăsos.
De soare în drum trecînd
cel care-a mai rămas
prea s-a apropiat
și s-a pîrlit la nas.
Ce poți, ce poți să-i faci!
Ei n-au cum se opri,
Un-doi-trei norișori
și vîntul, dii, dii, dii...

Minco Sence
(7 ani 1/2)
Estourmel (Marne)
FRANȚA

DAN DEȘLIU

TREI DECENII PENTRU O ZECIME DE SECUNDĂ

Își au originea în antichitatea greacă. Prima însemnare despre un învingător, o inscripție pe marmură, datează din anul 776 înaintea erei noastre și pomeneste numele lui Corebos, clasat pe locul întâi în cursa de aproximativ 200 metri, iar ultima, din anul 385 al erei noastre, consemnează victoria armeanului Vărasdat la lupta cu pumnii. Așadar, timp de douăsprezece veacuri (776 î.e.n.—385), competițiile olimpice s-au desfășurat din patru în patru ani, adunînd la Olimpia, mică localitate din peninsula Peloponez, pe cei mai puternici atleți ai lumii grecești.

Olimpiadele moderne reiau tradiția îndelung părăsită, după aproape 1 500 de ani. În 1896, la Atena, pe stadionul Panatenaic, sportivi din 13 țări se întrec în nouă probe, sub privirile zecilor de mii de spectatori, printre care se afla și Pierre de Coubertin, inițiatorul acestei manifestatii.

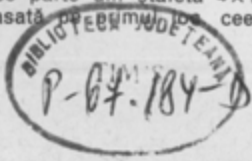
România este reprezentată prima oară de o delegație sportivă la cea de-a VIII-a ediție — Paris, 1924. Rezultatele sînt modeste, dar prezența «tricolorurilor» la Jocurile olimpice stîrnește comentarii favorabile. Eroul acestei ediții este alergătorul finlandez Paavo Nurmi, socotit cel mai mare fondist al tuturor timpurilor. Alergînd cu cronometrul în mînă, Nurmi cîștigă probă după probă fără ca nici unul dintre adversari să-l poată urma. El a luat parte la trei olimpiade — în 1920, 1924 și 1928 —, cîștigînd nouă medalii de aur și trei de argint: un adevărat record absolut, pe care nimeni nu l-a întrecut pînă azi!

Printre «eroii» concursurilor olimpice se numără și alți sportivi celebri. Astfel, în 1936, la Berlin, alergătorul negru Jesse Owens, din echipa Statelor Unite, supranumit «săgeata de abanos», iese învingător la trei probe: 100 m, 200 m și săritura în lungime; în plus, el face parte din stafeta 4×100 m, clasată pe primul loc, ceea ce-

— Vedere din Mexico City, orașul Olimpiadei 1968.

— MEXICO CITY (Ciudad de Mexico) este capitala Mexicului, principalul său centru economic și cultural, mare aeroport, nod feroviar și rutier. Orașul e așezat în palma podișului mexican, la 2 270 de metri înălțime și apărat de semețe culmi muntoase. Are 2 908 220 de locuitori, iar împreună cu localitățile subordonate 4 829 400 de locuitori. E înfrumusețat de numeroase clădiri impunătoare, adevărate bijuterii ale arhitecturii moderne, decorate cu motive naționale mexicane.

CAPITALA OLIMPIADEI
MEXICO - 68

MEXICO 68

TREI DECENII PENTRU O ZECIME DE SECUNDĂ

aduce a patra medalie de aur. O altă performanță greu de egalat aparține tot unui alergător, însă pe distanțe lungi: cehoslovacul Emil Zatopek. El este singurul care a reușit să câștige în cadrul aceleiași olimpiade (Helsinki, 1952) cursele de 5 000, de 10 000 m, precum și maratonul, istovitoarea probă de 42 km.

De la an la an, tabelele de recorduri se modifică, rezultatele progresează simțitor, îndeosebi în probele atletice. Cu toate acestea au trebuit să treacă 28 de ani — adică șapte olimpiade — pentru ca negrul american Eddie Tolan să doboare în 1932, la Los Angeles, recordul olimpic în alergarea pe 200 m. Curios este și faptul că, la aceeași ediție, Tolan stabilește un al doilea record — la 100 m, cu 10,3 secunde, care va rezista tot... 28 de ani! Abia în 1960, la Roma, germanul Hary va izbuti să smulgă o zecime de secundă acestei performanțe, alergând suta de metri în 10,2 secunde. Așadar, aproape trei decenii pentru o zecime de secundă!

Sportivii din țara noastră au avut o marcantă participare la ultimele ediții ale Jocurilor olimpice. După război, România a participat la patru olimpiade de vară (Helsinki, 1952; Melbourne, 1956; Roma, 1960; Tokio, 1964), cucerind 11 medalii de aur, 10 de argint și 19 de bronz. Printre învingătorii străluciți ai probelor olimpice se numără trăgătorul Iosif Sirbu, cel care a adus țării noastre prima medalie de aur (1952), canotorul Leon Rottman, triplu medaliat olimpic (două medalii de aur în 1956 și una de bronz în 1960), boxerul Nicolae Linca (1956), luptătorul Dumitru Pirvulescu (1960), tinăra aruncătoare de suliță Mihaela Penes (1964) și, bineînțeles, excepționala Iolanda Balaș, clasată pe primul loc atât la Roma cât și la Tokio, al cărei record — 1,91 m la săritura în înălțime — este, după părerea specialiștilor, foarte greu de depășit.

În prezent, sportivii frunțași din țara noastră se pregătesc din nou, cu deosebită grijă, pentru apropiata întâlnire sub steagul celor cinci cercuri olimpice, care simbolizează înfrățirea tineretului din cele cinci continente. În Mexic, la capătul verii, în cadrul ediției a XIX-a, reprezentanții noștri sînt hotărâți să adauge noi titluri de onoare șiragului de succese din ultimii 20 de ani.

«Discobolul», operă a celebrului sculptor al antichității Miron (sec. IV î.e.n.), splendidă operă de artă, document despre o importanță întrecere atletică a vechilor greci.

DAN DEȘLIU

1. SULIȚAȘA NOASTRĂ, MIHAELA PENEȘ, CAMPIOANĂ OLIMPICĂ DE LA 16 ANI.
2. O CELEBRITATE A SPORTULUI ROMÂNESC: TRĂGĂTORUL IOSIF SIRBU.
3. ALERGĂTORUL CECOSLOVAC EMIL ZATPEK LA CAPĂȚUL VICTORIOASEI CURSE DE 42 KM.
4. JESSE OWENS — «SĂGEAȚA DE ABANOS» — SE AVÎNTĂ SPRE ÎNĂLȚIMI.

du-și brațele uriașe de fier și făcile grele cu colți în- și făcile grele cu colți în- spălmîntători... Pămîntul începuse să tremure. Vin- lui mina spre mine pînze uriașe de fum albastru și dintr-o dată pînzele se întredă unu- asta pînzele? întredă unu- ghețasem de frică. — Hei, a cui o fi vaca în- faceam nici o mișcare. În- Ghemuit în costreii eu nu

Am lăsat vaca și, luînd-o la fugă de costreii. Apoi ma- șinile s-au oprit și o ceață manta de ploaie, arătînd cu mina spre locuri în care mă ascunseseam... măi, tu puiul ăla de bogdaproste, ieși de acolo și ia-ți prăpă-

asa ceva. M-am speriat. de fier. Nu mai văzusem mine ca o cireadă de bivoli neau, năpuslindu-se spre înecăcios și mașinile ve- riseră din mașini și apoi strigă: mă, care ești aici, cu vaca asta?

Eu tăceam. Mă făcusem una cu pămîntul. — Uite... colo, un copil ascuns în lufișul ăla... spu- se unul dintre oameni în

Lupta începuse peste citeva ore. Apărură cinci tancuri inamice. Tunul, la care se afla și elevul Virgil lovănaș, distrușese patru tancuri. Al cincilea se întoarse. Virgil imbrășișă pe caporalul Cazacu, șan și pe soldatul Cazacu, el doar îi ajutasă, aducîndu- le muniția. Dar lupta con- tinuă mai aprigă. Tunul lor distrușese o motocicletă și citeva camioane, obligînd o coloană fascistă să se re-

Lupta începuse peste citeva ore. Apărură cinci tancuri inamice. Tunul, la care se afla și elevul Virgil lovănaș, distrușese patru tancuri. Al cincilea se întoarse. Virgil imbrășișă pe caporalul Cazacu, șan și pe soldatul Cazacu, el doar îi ajutasă, aducîndu- le muniția. Dar lupta con- tinuă mai aprigă. Tunul lor distrușese o motocicletă și citeva camioane, obligînd o coloană fascistă să se re-

— Și eu tot la luptă, dom- nule capitan. Cunoșc locu- rile... Pot să vă fiu o bună călăuză... Se împroșetă. Elevul i-a condus la marginea satului Sotronea, unde tunurile ba- teriei căpitanului Pete, ală- tur de ostașii regimentului 11 călărași, apărau șoseaua ce ducea de la Curtici spre Arad.

Lupta începuse peste citeva ore. Apărură cinci tancuri inamice. Tunul, la care se afla și elevul Virgil lovănaș, distrușese patru tancuri. Al cincilea se întoarse. Virgil imbrășișă pe caporalul Cazacu, șan și pe soldatul Cazacu, el doar îi ajutasă, aducîndu- le muniția. Dar lupta con- tinuă mai aprigă. Tunul lor distrușese o motocicletă și citeva camioane, obligînd o coloană fascistă să se re-

trăgă. Schimbăra locul de luptă. O mitralieră inamică trăgea din direcția castelu- lui din apropiere. Capitanul Pete și Virgil se urcară în- tr-un pom de la marginea șoselei. Descoperiră arma automată. Două proiectile și mitra- liera a amuțit pentru totdea- una. Virgil devenise luptă- tor. Știa să descopere pe inamic și, în același timp, să aprovizioneze tunul cu muniție. Ofta: «Domnule că- pitan, de-am ajuns mai re- pedea mama și surorile! Cei refugiați din sat nu mi-au adus nici o veste despre ele!»

Spre asfințit, vitejii apă- rător de la Sotronea, vă- lăruți de orele îndelungi de luptă fără răgaz, respingînd fost atacăți de un inamic potopul de fier și de foc, au fost atacăți de un inamic mult superior. Lupta se în- cinse cruntă, înegrită. Pă- mîntul se hurea de explo- zii. Proiectilele se încuci- șau în aer. Fumul înecăcios acoperi totul: satul, livada, șoseaua, oamenii, castelul... Soldatul Cazacu muri în- gă tun, în brațele lui Virgil. Sergentul maior Cofoc îl luă locul la tun. Se prăbuși și

"TĂRUSUL 'FERMECĂT"

de PETRE LUSCALOV

Urmăream uimit mișcă- rile tinărului oacheș și sub- țirei care, în uriașa sală tăcută în mijlocul a zeci și zeci de becuțe ce jucau fosforescent pe pereți, ur- marea pe ecranul unui te- levizor niște imagini ce- țeose, învăluite în fum, ce se perindau mereu prin fața lui. Din cînd în cînd, aruncîndu-și privirea spre becuțele misterioase ce se aprindeau și se stingeau aici și colo, tinărul apăsa pe niște butoane și pe niște manete ciudate. Și într-o ploaie de scînteii, vedeam pe ecranul televizorului lungi șiruri de șerpi incan- descenti, sărind în coadă și pompînd nori de fum,

ca să dispară în fălcile de fier ale unor mașini gi- gantice. Eram într-o uzină siderurgică. În hala uriașă, ce apărea pe ecranul tele- vizorului, cu zeci de benzi rulante, cu scripeți enormi și turnuri strălucitoare de aluminiu, nu se zărea nici un om. Eram înmărmurit. Deci, gigantica hală, pă- dura aceasta de mașini, de benzi și de scripeți, ce se mișcau nebunește, as- culta de un singur om. Tinărul acesta în halat al- bastru, ce stătea în fața televizorului. O clipă mi s-a părut că în fața mea stă un vrăjitor.

— Iartă-mă... l-am în- trebat: Dumneata conduci

Flamură de mai

Versuri: ION BĂNUȚĂ

1

Flamuri tinere de floare
Se răsfrîng peste livadă,
Mare de mărgăritare
Cu reflexe de zăpadă.
Mugurii au dat în soare
Buzna, precum dau ghidușii,
Într-o zi de sărbătoare,
Detunînd canatul ușii.

singur întreaga hală? Cum se poate?

Tînărul ridică zîmbind din umeri:

— Vedeți și dumneavoastră că se poate... și totul a pornit de la un țărșuș fermecat și o zi de toamnă tîrzie.

— Ca să fiu sincer... nu înțeleg, continuai eu tot atît de nedumerit, dornic să aflu legătura dintre un țărșuș și o toamnă tîrzie în Bărăgan... un țărșuș fermecat? O zi de toamnă tîrzie?

— Toamna tîrzie în Bărăgan e urîtă... continuă tînărul... Închipuiește-ți un cer de cenușă... Peste întinderile de pămînt, nesfîrșite, pline de cioturi negre. Și diminețile plouă mărunt... Stoluri de ciori se rotesc peste pămîntul clisos... picioarele ți se înfundă în iarba putredă... clisa ți se lipește de picioare... se adună... crește... fiecare pas devine de plumb... și tu trebuie să mergi... să mergi mereu în urma vacii costelive care paște, ținînd-o de sfoara

rece și udă... o oră... două... o zi..., așa cum mergeam eu cu vaca, acum cîțiva ani, chiar pe locurile astea, unde-i acum combinatul.

— Cum? făcui eu uimit, privind prin ferestrele largi ale încăperii, siluetele gigantice ale halelor și turnurilor de metal, ce se profilau pînă în zare ca niște cetăți fantastice, învăluite în nori de fum... aici se afla pustiul de care îmi vorbești? E aproape cu neputință...

— Da, spuse tînărul, și mi se păru că o clipă un nor îi întunecă privirea... aici veneam să pasc vaca... toamna cînd se goleau ogoarele, pînă cînd într-o zi... Era acum cîțiva ani. Ploua al dracului și un vînt rece și tăios mătura Bărăganul. Tocmai treceam cu vaca peste o miriște, cînd deodată m-am oprit cu urechile ciulite... De undeva se auzea un huruit... apoi am văzut niște mașini ce veneau într-o coloană compactă spre mine, peste cîmp, duduind, huruind, legănînd

caporalul Crîsan. Capitanul Romulus Pete ochea tancurile inamice de lîngă țeava înroșită a tunului. Un tanc, lovit în senile, încrămeni lângă calea ferată. Alte două — Află poziția aruncătoare-bera luptei lui Virgil: Capitanul îi strigă în tier-și pe moarte. — ducă cu disperare, pe viață ardeau pe șosea. Lupta se

relor!

Virgil se tîrî pînă la buza șanțului, apoi raportă:

— Domnule căpitan, aruncătoarele sînt în dreaptacastelului... Lîngă movilă...

Tunul își făcu și de această dată datoria. Dar un proiectil lovi în plin. Tunul cu țeava îndoită se prăbuși. Sergentul major Coțoc se stînsese lîngă afet. Eroul căpitan Romulus Pete muri în drum spre spital. Elevul Virgil lovînaș zări, ca prin ceață, cum fasciștii se retrăgeau învinși. Apoi deschise ochii la spitalul din Lipova. În trupul lui adolescent se strînsese tot focul pămîntului. Rana îl toropea. Asculta, cuprins de febră, vorbele tatălui său, ceferistul:

— Miine plec mai departe cu un tren de muniție spre front!

— Și să mă înscrii la liceu, tată... Nu uita!...

Dar peste cîteva clipe elevul erou Virgil lovînaș, prin fapta sa fără de asfințire, era înscris pentru veșnicie la toate liceele din țară, în inimile tuturor elevilor de peste vremuri, în catalogul de aur al eroilor patriei. El răspunde azi «prezent» în fiecare clasă!

Trupul său a fost reînhumat doar după cîteva luni, la Curtici, fiind condus de colegii săi, de ostași și de oamenii satului, iar numele său îl întîlniți azi pe strada copilăriei sale, pe căminul cultural «Eroul elev Virgil lovînaș» și în sufletele tuturor, dragi cititori, căci elevul din septembrie 1944 s-a jertfit pentru libertatea, fericirea patriei noastre.

NICOLAE TĂUTU

Ilustrații: IACOB DESIDÉRIU

POPIILU DUMITRESCU
Ilustrații:

pe ochi, zise:
— Și-ți place să pași
vaca, Ioane?
— Am prins ceva curaj.
— Păi, știu eu, nene?
— I-am răspuns ridicând din
umeri... Tata zice că trebuie
8
cherna Valeriu. Ia adu cîți-

va țărushi fermecați din ca-
mion!
Valeriu se duse pînă la
camion și se întoarse cu
cîțiva țărushi și un ciocan în
mînă. Aruncă țărushi jos
și întinse ciocanul omului
cu pîrul cărunț. Acesta
mi-l dădu mie.
— Ia bate un țărush în
pămînt, Ioane... poți?
Am ridicat un țărush de
jos și-am început să-l bat
în pămînt. Cînd am termi-
nat, m-am ridicat și am
spus:
— Gata, nene... I-am bă-
tut!
Omni cu pîrul cărunț mă
privea cu ochi blînzi, scâl-
cat. Din el a crescut uzina...
— L-ai bătut zdravăn?
— Zdravăn, nene.
— Atunci e bine... spuse

omni cu pîrul cărunț, ri-
dicîndu-mă în brațe și pri-
vindu-mă drept în ochi...
Și să fie într-un ceas bun...
căci tu l-ai bătut pe primul.
Tu, Ionică a lui Pîrvu...
Ai să vezi, băiete, că e un
țărush fermecat.
Și-apoi porniră cu toții
să bată țărushi din loc în
loc, din ce în ce mai depar-
te, înaintînd prin ploaia
rece, departe în Bărăganul
mohorit și pustiu, încheie
tînărul, și după o clipă de
tăcere întoarse capul spre
mine.
Țărushi pe care îl băt-
sem era într-adevăr ferme-
cat. Din el a crescut uzina...
Și totu
orașul... străzile...
a devenit cu puțină pentru
niric, l-ica a lui Pîrvu...
totul...

Muzeul de istorie a partidului comunist,
a mișcării revoluționare și democratice din
România.

DRAGI COPII,

VREȚI SĂ VĂ ÎMBOGĂȚIȚI CU NOI LUCRĂRI COLECȚIA «CAR-
TEA MEA FRUMOASĂ»? DESPRINDEȚI CU GRIJĂ ACESTE
DOUĂ FOI DIN MIJLOCUL REVISTEI ȘI ÎMPĂTURIȚI-LE, ȚINÎND
SEAMA DE MICA COPERTĂ, PRECUM ȘI DE NUMERĂTOAREA
PAGINILOR; VEȚI OBTINE ASTFEL ÎNCĂ O CĂRTICICĂ DIN
ACEASTĂ COLECȚIE.

COLECȚIA «CARTEA MEA
FRUMOASĂ»

Nr. 4

PAGINI
DE
MAI

dila asta de vacă că îți rup
piciorarele. S-a terminat cu
păscutul pe-aici!

Tocmai mă pregăteam
s-o iau la sănătoasa, cînd
din cabina unui camion
cobori un bărbat, cu îm-
piele cărunte, îmbrăcat în-
tr-o scurtă de stofă cafenie,
cu o sapcă de piele în cap.

— De ce sperii copilul,
Valeriu? îl apostrofă el pe
cel care strigase la mine...

s-a terminat cu păscutul
aici..., dar nu s-a terminat
și cu copilul... vino încoace,
bătaule..., adăugă el, fă-
cîndu-mi un semn prie-
tenos cu mina să ies afară

din tufis.

Am ieșit din tufișul de
coștei și m-am apropiat
de el. Bărbatul m-a prins
de subsuori și, ridicîndu-mă în sus, mă privi
lung, drept în ochi.

— Cum te cheamă?

— ...!... Ion..., mă bîlbîii eu.

— Ion și mai cum? mă întreabă el.

— Ion a lui..., a lui Pîrvu, bolborosii eu.

— Și de unde ești?

— De-a..., aici..., din Să-
Bărbatul mă lăsă jos și,
dîndu-mi în glumă căciula

În dimineața de 13 sep-
tembrie 1944, elevul Virgil
Iovănaș sosisese la Arad să se
înscrie în clasa a V-a a Lice-
ului industrial «Aurel Vla-
cu». Dar n-ajunse pînă la
trupele fasciste au ocupat
satul său Curțici, de unde
plecase în zorii. Primul lui
gînd s-a îndreptat spre ma-
ma și surorile sale rămase
sîngure, deoarece tatăl său,
fiind cefarist, era plecat. S-a
hotărît să le ajute. La gară
l-a întîlnit și pe tatăl său:
— Virgile, nici un tren nu
mai pleacă spre Curțici!

— Voi merge pe jos, mă
voi strecura prin rîndurile
dusmanilor pînă la ele...

Alergă peste cîmp spre
satul Sotronea. Îl ajunse din
urma o coloană militară. Se

(ELEVUL VIRGIL IOVĂNAȘ)

Cîmpiile dăcice

de ION SEREBREANU

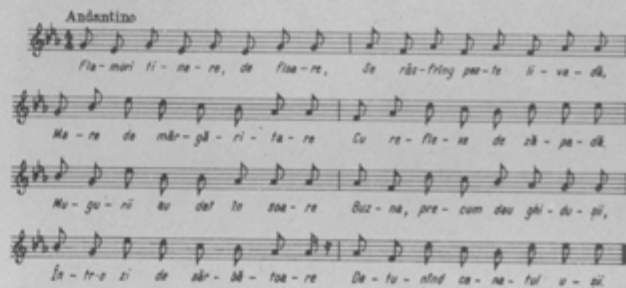
Viitorul a străfulgerat,
Sau e-al holdei legănat tezaur?
Parcă însăși țara a-nălțat
Către viitor aripi de aur.

Holde... Și deasupra ciocîrlia...
Și belșugu-n lanuri larg zvonește.
Cît se-ntinde cerul și cîmpia
Lanurile cîntă românește.

Semănăm de două mii de ani,
Holda însă azi abia se coace.
Unde dacii-au plîns și-au rîs romani,
Rodu-ntreg ni-l strîngem azi în pace.

Norii pier loviți de sulii mii
Ce căzînd sînt spice-acum și iarbă.
Parcă daci cu chipuri arămii
Rîd acuma, împăcați, în barbă.

Holde... Și deasupra ciocîrlia...
Și belșugu-n lanuri larg zvonește.
Cît se-ntinde cerul și cîmpia
Lanurile cîntă românește.

Muzica: ILEANA ROȘU

2

Mugurii sint solii verii,
Bucuria ride-n muguri
Și duc sarcina puterii,
Rumenind-ô Toamna-n struguri.
Flamură de mai și floare,
Te-am purtat la piepturi, tainic;
Fluturînd pe virf de zare,
Vremii noastre îi ești crainic.

Omagiu eroilor patriei.

MUNCA e o datorie DE ONOARE

Într-o școală care are la poartă doi tei și la ferestre niște vrăbii care au învățat alfabetul împreună cu copiii din clasa întâi (și acum au trecut și ele în clasa a doua și vrăbioiul cel mare se încălește pe cer cu o peniță înmuiață în soare), după ce am spus niște povești, pe care le-am născocit pentru voi în nopțile de iarnă, un băiat m-a întrebat: cît munciți dumneavoastră? Muncesc mereu, i-am răspuns, pentru că a munci înseamnă a fi, a exista, a trăi. Și cînd vă jucați? a continuat el să întrebe — și i-am văzut degetele lustruite de pietricele și îmi venea să-l sărut. Sigur, uneori și noi, oamenii mari, ne jucăm, privim florile și mai sărim și într-un picior — dar asta o facem cînd nu ne vedeți voi. În cea mai mare parte a timpului construim orașe, semănăm grâu sau scriem cărți. Și ne bucurăm ca de cel mai frumos dintre jocuri. Și noi și voi învățăm mereu, și acest lucru se numește muncă și se numește viață și ne e drag să-l facem mereu. Viața fără muncă nu poate fi înțeleasă, așa cum nu poate fi înțeleasă nici fără jocuri și cîntece. Avem o țară bună și bogată și toți gîdim că trebuie să o trecem oamenilor care vor veni după noi, adică vouă, puternică și plină de măreție. E datoria noastră cea dintîi.

Munca aduce libertate — și este singurul izvor de demnitate și de frumusețe. A fi om înseamnă a munci. Pentru tine și pentru întreg pămîntul.

FĂNUȘ NEAGU

Ei CINSTESC NUMELE SCOLII

Desen:
DOINA GEORGESCU

VACANȚA MARE NE BATE LA UȘĂ!

Și cîte pregătiri nu s-au făcut pentru ea? Copiii de la Casa pionierilor din Bistrița, sub conducerea tovarășului profesor Pop Emil, și-au construit un număr de telefoane portative pe care le vor lua cu ei în excursii. Astfel corturile vor putea comunica telefonic între ele. Pionierii de la Bistrița au crescut mari, nu se mai mulțumesc doar cu jocul de-a «telefonul fără fir».

PIONIERII CULEG ȘI CERCETEază POEZIILE POPULARE ȘI ÎNVĂȚĂ SĂ COMPUNĂ EI ÎNSIȘI VERSURI CÎT MAI FRUMOASE. IATĂ DOAR CÎTEVA DINTRE NUMEROASELE EXEMPLE.

FOLCLOR CULES DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI

1.

2.

3.

1) Culegere de folclor adunat de pionierii și școlarii de prin părțile Iașului.

2) Culegere de poezii create de pionierii de prin părțile Hunedoarei și Devei.

3) Culegere de versuri și proză aparținînd membrilor cînaclului literar «Pescărușul» din orașul Constanța.

PACIFIDA

(SENTINELA UITATĂ)

Scenariu:
M. SÂNTIMBREANU

Desene:
GH. MARINESCU

III

REZUMAT: ÎN URMA ERUPȚIEI UNUI VULCAN SUBMARIN, SAVANTUL DR. FELIX CARECERETA, ÎN BATISCAFUL SĂU, ZONA DIN JURUL INSULEI PĂSTELUI, AJUNGE ÎN REZERVAȚIA SUBOCEANICĂ PE CARE, CÎNDVA, O VIZITAU COPIII PACIFIZILOR. GHIDUL SĂU ESTE PAZNICUL REZERVAȚIEI, «SENTINELA UITATĂ».

ACEASTA E REZERVAȚIA
POT FI VĂZUTE AICI 3000 DE MILIOANE DE ANI DIN ISTORIA PĂMÎNTULUI

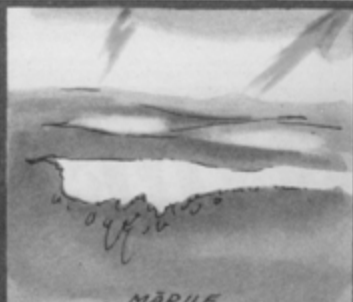
— CE VÂRSTĂ AI ?
— PACIFIZII NU ÎMBĂTRÎNESC

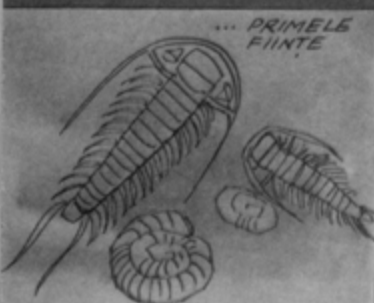
— CÎND VENEAU COPIII, APĂSAM PE ACEASTA MANETĂ ȘI ÎN FATA LOR APARE ORICE VÂRSTĂ A PĂMÎNTULUI

SE FORMEAZĂ MUNTII

... MĂRIILE

... PRIMELE FIINȚE

— ARD DE NERĂBDARE VAD MAI DEPARTE
— STAI! NU ASA REPÊDE
— CE FACI ?

— MANETA ÎNAPOI !!

COLTUL FILATELISTULUI

Biruatorul mai

de ADRIAN ULMU

În mai covoare de verdeață-ntinde
Natura veselă și-mbietoare,
Sărbătorind frăția-nre popoare
Și tinerețea vechiului Armindeni.

În mai, făclia lui cutezătoare
Și-o înălță partidul pretutindeni
Și-un neam, stindardul ciuruit de grindeni,
Din Plevna l-a purtat în Tatra Mare.

În freamătul înmiresmat al luncii,
Te vor slăvi în veacurile toate,
Atîția cîți s-or naște-n urmă, pruncii,

Pe tine, taină-a vieții înviate
Florar, străluminosă zi a muncii
Și-a jugurilor noastre sfărîmate!

CONCURS, CONCURS, CONCURS! ultima etapă!!

STOP!

ULTIMA ETAPĂ A CON- CURSULUI

BILET DE VACANȚĂ

Copii, sint gata lucrările cu care vreți să participați la concurs? Așteptăm să ni le trimiteți!

Vă reamintim: Sint binevenite la concurs: compunerile literare sau desenele, decupajele și construcțiile din traforaj, cusăturile

naționale, ceramica pictată, machetele, micromodelele de avioane, vaporase, planoare, micile dispozitive tehnice inventate de voi.

Lucrarea va fi însoțită de:

— fragmentele de desen pe care le-am publicat în numerele 1, 2, 3, 4, 5, decupate și reunite astfel încât să reconstituie desenul căruia îi aparțin. Ultimele fragmente de desen le găsiți în pagina a 16-a.

— cuponul de participare: «Bilet de vacanță», completat cu numele concurentului, adresa,

școala etc., pe care îl găsiți în pagina a 16-a.

Puteți câștiga: un bilet de vacanță într-o tabără la munte sau la mare, un radio cu tranzistori, un aparat de fotografiat, un ceas de mână, jucării și alte numeroase premii.

Urmăriți în numărul din iulie rezultatele concursului.

Îi veți cunoaște pe fericiții câștigători.

«BILET DE VACANȚĂ»

al elevuluiclasa a

Șc.nr.orașul (com.)

județul.....

DRAGĂ CONCURENȚULE,

NU UITA CELE TREI ÎNDATORIRI PE CARE LE AI PENTRU CONCURSUL NOSTRU:

1. SĂ COMPLETEZI CITET «BILETUL DE VACANȚĂ».
2. SĂ DECUPEZI ȘI SĂ LIPEȘTI LA UN LOC, PE UN CAR-
TONAS, FRAGMENTELE DE DESEN PE CARE LE-AM PUBLI-
CAT ÎN FIECARE NUMĂR DE REVISTĂ, ÎNCEPÎND DIN IA-
NUARIE ȘI PÎNĂ ACUM. FRAGMENTELE DIN ACEST NUMĂR
SÎNT ULTIMELE, AȘA ÎNCÎT, DACĂ LE VEI LIPI CORECT
ALĂTURI DE CELELALTE ȘI LE VEI COLORA, VEI OBTÎNE
UN DESEN COMPLET.
3. SĂ PREGĂTEȘTI O LUCRARE (COMPUNERE, DESEN,
CONSTRUCȚIE ETC.) ȘI — ÎMPREUNĂ CU DESENUL ȘI BILE-
TUL COMPLETAT — SĂ O TRIMIȚI REDACȚIEI «LUMINIȚA»
— PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREȘTI — PÎNĂ LA 15 IUNIE A.C.

PENTRU ALBUMUL CITITORILOR „LUMINIȚEI“

VEDETE ALE MUZICII UȘOARE

rita pavone (italia)

bobby solo (italia)

hugues aufray (franta)

EUGEN TARU

ION POPESCU-GOPO

HOMO SAPIENS INVENTĂ ALFABETUL MORSE

HOMO SAPIENS
A DESCOPERIT CU
AJUTORUL BROSCUTEI
ELECTRICITATEA.
DE CITE ORI
ATINGEA
PIEORUSELE
PRODUCER
SCINTEI...

SA GINDIT CĂ AR
PUTEĂ TRANSMITE
SCINTEI ELECTRICE
LA DISTANȚĂ.

ȘI A INVENTAT UN APARAT
CARE TRANSMITEA
SEMNALE ELECTRICE...

ȘI LE TRANSFORMA
ÎN PUNCTE ȘI LINIUTE.

A	..	L	..
B	...	M	---
C	----	N	---
D	----	O	---
E	---	P	---
F	---	Q	---
G	---	R	---
H	---	S	---
I	---	T	---
J	---	U	---
K	---	V	---
		W	---
		X	---
		Y	---
		Z	---

NOUL ALFABET ERA
GATA / ȘTIRILE SE
PUTEĂ TRANSMITE
RAPID LA
ORICE
DE-
PAR-
TARE.
HOMO
SAPIENS
PRIMEA
ȘI TRANSMITEA...
TELEGRAM.

AVENTURILE CELOR DOI FRĂȚI GEMENI TEXT: AL. POPOVICI DESENE: DOBRICA

RADU ȘI UDAR

SINTEȚI CAM
NETUNȘI. DUCETI-
VĂ LA FRIZER.
POFTIM BANII.

CA DE OBICEI, UDAR
A RĂMAS SĂ PRI-
VEASCĂ POZELE LA
CINEMA. LA
TOGRAF

FRIZERUL ÎI
LAUDĂ
PE RADU
PENTRU
FELUL

ȘI EU TE-AM
FRIZAT
EXCELENT.
VITE CE BINE
ARȚI! SĂ
VII ȘI LUNA
VIITDARE

CUM
A STAT LA TUNS

IMEDIAT DUPĂ PLECAREA LUI INTRĂ
ȘI... UDAR, NETUNȘ ȘI ZBURLIT. TOATĂ
LUMEA RĂMÎNE UIMITĂ.

FRIZERIE

RESPONSABILUL ÎI OPERA
LUI UDAR UN ABONAMENT CU
30 DE TUNSORI PE LUNĂ

MAIMUȚA KIO

SCENARIU:

Al. O. Zotta

DESEN: Rusz L.

KIO E NEDUMERIT: TOATĂ LUMEA ÎL CEARTĂ PE SÂDEL.

SÂDEL SUSPINĂ. KIO AR VREA SĂ-L ÎNVEȘTELEASCĂ, DAR NU ȘTIE CUM ?

LASĂ-MĂ, DRAGĂ, N-AM CHEF DE JOACĂ...

KIO E INVENTIV !

-ZĂU CĂ N-AI NICI UN HAZ!

KIO INSISTĂ !

-ARĂȚI CA UN BAZAR AMBULANT! CRED CĂ AM SĂ TE ARUNC PE FEREĂSTRĂ!...

KIO SE INTRISTEAZĂ. EL ARE INTENȚII BUNE, DAR SÂDEL NU-L ÎNȚELEGE.

SÂDEL VREA SĂ-L LINIȘTEASCĂ.

-NU FII ABSURD, DRAGĂ! ÎNȚELEGE ȘI TU, AM LUAT, NICI NU-ȚI SPUN CÎT, LA MATEMATICĂ! TATA E SUPĂRAT FOC! SĂ ȘTIU DE BINE CĂ PRIND RĂDĂCINI ȘI NU MĂ MIȘC DE LA LECTII !!! S-AVEM ȘI NOI ODATA VOINTĂ. CĂ DOAR SÎNTEM BĂRBAȚI !!!

-DEȘI O PLIMBARE CU BICICLETA AR FI TOCMAI GEEA CE TREBUIE CĂ SĂ PRINZI PUTERI NOI PENTRU LECTII...

-ȘI ÎN AFARĂ DE ASTA, TOATĂ LUMEA ȘTIE CĂ NU POTI ÎNVĂȚA CUM TREBUIE DECIT DUPĂ DOUA-TREI REPRIZE DE FOTBAL! ȘTII CEVA? HAI SĂ MERGEM !!!

KIO S-A LĂMURIT.

-CE, ȘI TU STRIGI LA MINE? PRIETENUL MEU ?!? DĂ-MI BICICLETA!! LA URMA URMELOR, FAC CE-MI PLACE !!!

DAR KIO NU E NUMAI JONGLER, CI ȘI ACROBAT.

-COBOARĂ! N-AUZI? IMEDIAT! SÎNT LUCRURILE MELE! ALTFEL MĂ URC DUPĂ TINE !!!

SÂDEL RENUNȚĂ.

-LA URMA-URMELOR NUMAI UN MAIMUTOI AR FI ÎN STARE SĂ-ȘI PIARDĂ TIMPUL PRIN COPACI! EU AM CEVA MAI BUN DE FĂCUT !!!

DAR OARE KIO LA CE SE GÎNDEȘTE ?

DIAGNOSTIC : RĂU DE PRIMĂVARĂ.
TRATAMENT : LĂPTIȘOR DE FLOARE DE
PE „STÎNCILE VERZI” ȘI ZEAMĂ DE CHITIC
DIN „BĂLȚILE
ALBASTRE”

CĂPITANUL LUI MIHAI-VODĂ VITEAZUL

Scenariu : PETRE LUSCALOV Desene: ALBIN STĂNESCU

ÎN VARA ANULUI 1591, VITEAZUL IONIȚĂ UDREA, ÎNTORCÎNDU-SE DIN VENETIA ȘI APROPIÎNDU-SE DE CASĂ, SE ÎNTILNEȘTE CU O CEATĂ DE SLUJITORI ÎNARMĂȚI AI LUI ALEXANDRU CEL RĂU. ACESTA DECLARÎNDU-L PE TATĂL LUI IONIȚĂ TRĂDĂTOR, HAIN, ÎI INCENDIAȘE CONACUL, LUÎNDU-I ȚĂRANII ÎN ROBIE... IONIȚĂ ÎI DOBOARĂ PE JEFUITORI, ELIBEREAZĂ SĂTENII ȘI ALEARGĂ SPRE CASA LUI CUPRINSĂ ÎN FLĂCĂRI.

FUGI, IONIȚĂ... O CEATĂ DE DĂBILARI PRADĂ CONACUL... L-AU ÎNJUNGHIAȚI PE TAICĂ-TU... DACĂ TE PRIND, TE OMOARĂ, FUGII

DAR IONIȚĂ PORNI CA O VIJELIE SPRE CASĂ... CU O SINGURĂ LOVITURĂ DE SABIE DOBORÎ PE PRIMUL DUȘMAN.

ARUNCAȚI SĂBIILE, MIȘEILOR. DAU FOC LA PULBERE... SĂRIM CU TOTII ÎN AERI

TATĂ... AM SOSITI

IONIȚĂ... FIUL MEU... TE-AI ÎNTORSI SLAVĂ ȚIE, DOAMNE, CREDEAM CĂ S-A STINS NEAMUL UDREȘTILOR.

(VA URMA)